

Либертарианското противоречие

Може би най-добрата илюстрация на това как вярата в „авторитета“ изкривява мисленето и се изпречва на пътя към постигане на свободата, е фактът, че има „либертарианска“ политическа партия. Сърцето и душата на либертарианството е принципът на неагресията: идеята, че извършването на насилие или измама срещу друг човек винаги е нередно и че употребата на сила е оправдана само ако се използва за *защита* срещу агресия. Принципът е абсолютно правилен, но опитите да се превърне в реалност чрез какъвто и да било *политически* процес, са изцяло вътрешно противоречиви, защото „Власт“ и неагресия са крайно несъвместими неща. Ако организацията, наречена „Власт“ спре да използва каквито и да било заплахи и насилие, освен при защита от агресори, тя ще престане да бъде „Власт“. Тя не би имала право да управлява и да „издава закони“, не би имала право на монопол върху осигуряването на защита и не би имала право да извършва каквото и да било, което нито едно друго човешко същество няма право да извършва.

Едно извинение за политическия активизъм на либертарианците е твърдението, че обществото може да се трансформира от сегашната авторитарна уредба в истински свободно общество само ако това се извърши много бавно и постепенно. Обаче това изобщо не се е случило и никога няма да се случи по съвсем проста причина: или има такова нещо като „авторитет“, или няма. Или има легитимна управляваща класа, или няма. Или има легитимна управляваща класа с правото да управлява всеки човек, или всеки човек притежава сам себе си и е морално задължен единствено към своята собствена съвест. Двете парадигми са взаимно изключващи се. Невъзможно е да има нещо средно,

защото когато има конфликт между онова, което „авторитетът“ заповядва, и онова, което диктува преценката на човека, невъзможно е да се подчиняваш на двете неща. Едното трябва да има по-висок приоритет от другото. Ако „авторитетът“ има по-голям приоритет от съзнанието, то обикновеният народ е законна собственост на управляващата класа, като в този случай свободата не би могла и не трябва да съществува. Ако пък, от друга страна, съзнанието е с по-висок приоритет от „авторитета“, то всеки човек притежава сам себе си и всеки човек трябва винаги да следва своята собствена преценка за правилно и неправилно, независимо от това какво може да заповядва една самообявила се „Власт“ или „закон“. Не може да се извършва „постепенна смяна“ между двете, нито може да се направи компромис.

Опитът да се преобразува либертарианството в политическо движение изисква обезобразен, изопачен хибрид от два избора: идеята, че една система за господство („Власт“) може да се използва, за да се постигне индивидуална свобода. Когато някой „либертарианец“ лобира за някакъв закон или се кандидатира на избори, чрез собствените си действия той признава, че „авторитетът“ и създаденият от хора „закон“ са легитимни. Но ако някой наистина вярва в принципа на неагресията, той би разбрал, че заповедите на политиците („законите“) не могат да бъдат над този принцип и че всеки „закон“, който противоречи на този принцип, е нелегитимен. Това се отнася също така и за идеята за „неотменимите права“. Ако даден човек има изконно право да прави нещо, то по дефиниция той не се нуждае от разрешение от тираните да прави това. Не е необходимо той да лобира за изменение в „законодателството“ и не е необходимо да се опитва да избере някакъв господар, който да реши да спазва правата му.

Всеки, който действително вярва в принципа на неагресията – основния постулат на либертарианството – трябва да бъде анархист, тъй като е логически невъзможно да се противопоставя на извършването на насилие, а да подкрепя някаква форма на „Власт“, което не е нищо друго освен насилие. Либертарианците не могат да бъдат и конституционалисти, тъй като Конституцията съвсем ясно (чл. I, параграф 8) заявява, че дава на някои хора правото да извършват насилие чрез „данъчно облагане“ и „регулиране“, освен другите неща. Принципът на либертарианството логически изключва *всяка* „Власт“, дори и конституционна република. (Всеки, който се опита да опише „Власт“, която не извършва актове на агресия, в най-добрия случай ще опише частна охранителна фирма). Въпреки всичко, толкова много хора са толкова грижливо обучени с авторитарен манталитет, че дори когато могат да видят явното морално превъзходство на това да се живее според принципа на неагресията (основата на либертарианството), те въпреки това не искат да се откажат от абсурдното схващане, че правото да управляваш („авторитет“) може да бъде използвано като инструмент за постигане на свобода и справедливост.

Има фундаментална разлика между спор по въпроса какво трябва да прави господарят – това са всъщност всички политици – и декларация, че господарят изобщо няма право да управлява. Да бъдеш кандидат на либертарианците означава да се опитваш да правиш и двете противоречиви неща. Това явно узаконява поста, за който се е кандидирал кандидатът, дори и кандидатът да твърди, че вярва в принципите на неагресията и самопритежанието, които напълно *изключват* възможността за какъвто и да било „публичен пост“. Казано накратко, ако целта е индивидуална свобода, „политическо действие“ не само че е безполезно, а е страшно антипродуктивно, защото главното нещо,

което то постига, е да узакони властта на управляващата класа. Единственият начин да се постигне свобода е първо да се постигне *душевна* свобода, като се разбере, че никой няма право да управлява друг човек, което означава, че „Властта“ изобщо не е законна, изобщо не е морална, тя изобщо не е реална. Онези, които все още не са разбрали това и продължават да се опитват да молят „системата“ да ги направи свободни, работят директно в полза на тираниите. Дори молбите за намаляване на „данъчните тежести“ или разходите на „Властта“, или молбите за „узаконяване“ или „дерегулиране“ на някои неща, или молбите за намаляване на контрола на „Властта“ над хората, не правят нищо, за да посочат реалния проблем и всъщност отежняват реалния проблем чрез несъзнателно повтаряне и подкрепяне на идеята, че ако хората искат свобода, то трябва да имат „узаконена“ свобода. Политическото действие по своята същност винаги дава права на управляващата класа и лишава от права народа.

Ако достатъчно на брой хора разпознат и се отърсят от мита за „авторитета“, няма да има нужда от никакви избори, никакви политически действия и никаква революция. Ако хората не си *въобразяваха*, че имат задължението да се подчиняват на политиците, политиците буквално щяха да бъдат игнорирани, тъй като няма да имат значение. Всъщност вярата в „демокрацията“ драстично *намалява* възможността на хората да се съпротивляват срещу тиранията, като ограничава начините, по които те могат да се съпротивляват срещу нея. Например, ако 49% от населението иска по-ниски „данъци“, но поддържат вярата си в „авторитета“, те не биха могли да извършат абсолютно нищо чрез „демокрацията“. От друга страна, ако дори 10% от населението поиска премахване на „данъчното облагане“ изобщо и отхвърли мита за „авторитета“ (включително „де-

мократичната“ му разновидност), те биха могли да постигнат целта си просто чрез неподчинение. Да вземем САЩ като пример: ако двадесет милиона души – по-малко от 10% от американските „данъкоплатци“ – открито откажат да съдействат на опитите на Службата за вътрешните приходи да ги ограбва, управляващата класа би била безсилна да направи каквото и да било срещу това и позорната Служба за вътрешните приходи и масовият грабителски рекет, който тя ръководи, ще заскърца и постепенно ще спре. Ще бъде абсолютно невъзможно 100 000 служители на СВП непрекъснато да ограбват милиони американци, които не се чувстват задължени да плащат. Всъщност, би било невъзможно за която и да било агенция да прилага който и да било „закон“, който не се спазва дори от част от населението, която няма чувство за срам или вина. Само груба сила не би могла да постигне съгласие.

Всяко голямо население, което не възприема подчинението само по себе си като добродетел и не чувства изконно задължение да се подчинява на заповедите на онези, които претендират, че имат правото да управляват, би било абсолютно невъзможно да бъде потискано. Войни избухват само защото хората се чувстват задължени да влизат в битка, когато „авторитетът“ им каже да влязат. (Както се казва: „Какво ще стане, ако започнат война и никой не дойде?“). Докато хората могат да бъдат подмамени да се молят непрекъснато за „узаконяване“ на свободата, те лесно могат да бъдат подчинени и управлявани. Докато хората възприемат като задължение това да се подчиняват на „авторитета“ и то има по-голям приоритет над техните собствени лични вярвания и лична преценка, вярванията и мненията на хората на практика нямат значение. Докато и ако защитниците на свободата не пожелаят да не се подчиняват на господаря – да „нарушат закона“ – любовта им към свобо-

дата ще бъде лъжа и няма да постигне нищо.